

ποτόμως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐκτελεστοῦ τῶν ἀποφάσεων τῆς δικαιοσύνης, λέγων·

— Μάλιστα, μάλιστα, σὲ συγχωρῶ.

Ὁ δῆμιος ἠρώτησεν ἔπειτα αὐτὸν ἐὰν ἐγίνωσκε τίς ἦτο καὶ διατί ἦλθε.

— Εἰκάζω, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλίβα, εἶσαι ὁ δῆμιος, ἡ ψυχὴ τοῦ νόμου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκάθησε, καὶ ὁ δῆμιος τὸν ἐνέδυσε τὸ φόρεμα τῶν καταδίκων. Ἐν ᾧ δὲ τὸ ὄρολόγιον τῆς φυλακῆς ἐσήμαινε τὴν ὀγδόην ὥραν, ἐξεκίνησεν ἡ συνοδία.

Ὁ Ὀλίβα μετὰ ἡρεμίας ὑπερβαλλούσης κατέβη μόνος τὴν κλίμακα τῆς φυλακῆς χαιρετίζων μετ' ἀγάπης τὸν τε διευθυντὴν καὶ τὸν ἐπιστάτην τῶν φυλακῶν, ἐν ᾧ οἱ νεοὶ τῶν ἐν τῇ φυλακῇ κρατουμένων ἔψαλλον ἐν κατανύξει τὸ χαιρετὸν πρὸς τὸν ἀπερχόμενον σύντροφόν των.

Μισθωτὴ ἄμαξα ἵστατο παρὰ τὴν πύλην τῆς φυλακῆς. Ἄνευ δὲ τινος βοηθοῦ ὁ Ὀλίβα ἀνέβη καὶ ἐκάθησε παρακαθίσαντος καὶ τινος ἱερέως.

Ἐκατέρωθεν τῆς ἀμάξης ἐβάδιζον τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Ἐλλέου, καὶ ὁ ἱατρός τῶν φυλακῶν, πάντες μετὰ λαμπάδων ἀνημμένων, ἡγουμένου τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς σημαίας τῆς Ἀδελφότητος.

Τὸ πλῆθος πυκνὸν καὶ συνωθούμενον ἀπὸ τῆς φυλακῆς μέχρι τῆς πλατείας ἔβη τὸ ἱκρίωμα, ἔθεάτο μετὰ βαθυτάτης σιωπῆς τὴν τελετὴν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ὀλίβα ἐλάλησεν ὀλίγον, ἐπανελημμένως δὲ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ ἱερέως, οὗ ἠροῶτο τὰς γλυκυτάτας παραμυθίας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Φθὰς πρὸ τοῦ ἱκρίωματος ὁ Ὀλίβα ἀνέβη τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος μετὰ πολλῆς ἀταραξίας ὡς ὅτε πρὸ ὀλίγου ὥρας ἀνέβη καὶ τῆς ἀμάξης τὴν βαθμίδα.

Μετὰ πολλῆς δὲ καρτερίας καὶ ἄνευ τινὸς κομπασμοῦ ὁ Ὀλίβα Μογγάζη παρεδόθη εἰς χεῖρας τοῦ δημίου καὶ τῇ ὀγδόῃ ὥρᾳ καὶ τεσσαράκοντα λεπτὰ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Θεόν.

Μέχρι δὲ τῆς ἐσπέρας τὸ πτώμα του ἔμεινε ἐκτεθειμένον ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος. Περὶ δὲ λύχνων ἀφᾶς ἐλύθη ἀπὸ τοῦ πασσάλου καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τὸ φέροτρον τὸ περιέχον τὸ λείψανόν του, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ μελανειμονουσῶν καὶ λαμπραδωφορουσῶν γραιῶν.

Ἄξιον περιεργίας νομίζομεν νὰ περιγράψωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐστίας πῶς ἐκτελεῖται ὁ στραγγαλισμὸς, ἐν χρῆσει ὧν τὴν σήμερον ἐν Ἰσπανίᾳ, Πορτογαλίᾳ καὶ ἐν τισὶ τῶν ἀποικιῶν.

Τὸ ἱκρίωμα σύγκειται ἐκ σανιδώματος εἰς ὃ ἀναβαίνουν διὰ κλίμακος ἐχούσης πολλὰς βαθμίδας. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ σανιδώματος ὑφύεται πάσσαλος καὶ ἐπ' αὐτοῦ σανὶς ἧς ὑψεκατόμετρα ἀπέχουσα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ἧς κάθεται ὁ καταδίκος. Ὀλίγον δὲ ὑψηλότερα ὑπάρχει

κλοιὸς σιδηροῦς ἀνοιγόμενος καὶ κλειόμενος διὰ σφηνίσκου. Ὅπισθεν δὲ τοῦ πασσάλου ὑπάρχει τροχὸς κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ κλοιὸς ὕψος καὶ διὰ τινος ἑλικὸς συσφίγγεται καὶ χαλαταί. Ὁ δὲ καταδίκος ἐνδεδυμένος ποδήρη μέλανα χιτῶνα καὶ φορῶν σκουῖνον μέγαν τοῦ αὐτοῦ χρώματος μετὰ σταυροῦ λευκοῦ, κάθεται ἐπὶ τῆς σανίδος καὶ ὁ δῆμιος προσαρμόζει τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἐν τῷ σιδηρῷ κλοιῷ ὃν εὐθὺς κλείει διὰ τοῦ σφηνίσκου. Δοθέντος δὲ σημείου καλύπτεται τὸ πρόσωπον τοῦ καταδίκου διὰ μέλανος ὑφάσματος, ἔπειτα δὲ ὁ δῆμιος ἰστάμενος ὀπίσω τοῦ πασσάλου περιστρέφει δις ἢ τρίς τὸν τροχόν, καὶ ὁ κλοιὸς προσεγγίζων εἰς τὸν πάσσαλον στραγγαλίζει τὸν καταδίκον. **Φ

ΜΑΝΤΗΛΙΑ . . . ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ

Ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας πρὸ τινος εἶχεν ὄρσει ἵνα δοθῶσιν εἰς τὸν στρατὸν μαντήλια ἐφ' ὧν εἶνε ἐντετυπωμένος ὁ χάρτης τῆς Γαλλίας καὶ τῶν γαλλικῶν ἀποικιῶν. Ἡδὴ δὲ εἰσῆχθησαν καὶ ἄλλου εἶδους μαντήλια . . . διδακτικὰ ὀνομαζόμενα, περιέχοντα πάσας τὰς ὁδηγίας τοῦ ὀπλισμοῦ, τῶν ἀποσκευῶν, τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων κτλ. κτλ. Σημειωτέον δ' ὅτι τοιαῦτα μαντήλια πρῶτη εἰσῆγαγεν εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἰσπανίας παραλαβοῦσα τὸ δεῖγμα αὐτῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας παγκοσμίου ἐκθέσεως. Κυρία Σ*

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγίου.]

233.

Πολλὰ τὰ πένθη κρύπτουσιν ὑποκρίσεως εἶδη. Καὶ οὗτος μὲν θρηνεῖ δῆθεν τὴν ἀπώλειαν ἀγαπτοῦ προσώπου, ἐν ᾧ κυρίως κλαίει ἑαυτὸν, καὶ λυπείται, διότι ἀπέβαλε τοῦ ἀποθανόντος τὴν εὐνοίαν· κλαίει τὴν ἐλάττωσιν τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῶν ἡδονῶν αὐτοῦ· κλαίει τὴν ἐκπτώσιν τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Ἐν ἄλλοις δὲ ἡλαδὴ λόγοις, τὰ τῶν τοιούτων θρήνων δάκρυα ρέουσι πρὸς τιμὴν μὲν τῶν νεκρῶν, χάριν δὲ τῶν ζώντων. Ὀνομάζω δὲ τὸ πένθος αὐτὸ ὑποκρίσεως εἶδος, διότι οἱ πενθοῦντες ἐξαπατῶσιν ἑαυτούς. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλη τοιαύτης φύσεως ὑπόκρισις, οὐχὶ ὅμως τοσοῦτον ἀθῶα, ὅσον ἡ προειρημένη, διότι ὅλον αὐτὴ τὸν κόσμον πλανᾷ. Εἰς τοῦτο δὲ τοῦ πένθους τὸ εἶδος ὑπάγονται οἱ θρηνεῦντες δόξαν λύπης ζηλωτῆς καὶ ἀγρηράτου. Καὶ ὁ μὲν χρόνος, ὃ τὰ πάντα ἀναλίσκων, τὴν πραγματικὴν αὐτῶν καταπαύων λύπην, παρέρχεται, αὐτοὶ δὲ ἐπιμένοντες κλαίοντες, ὀδυρόμενοι, ἀναστενάζοντες. Ἀναλαμβάνουσι δὲ σχῆμα πένθιμον καὶ παντὶ τρόπῳ ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ πείσωσι τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τὸ πένθος αὐτῶν θέλει διαρκέσει μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐ-

τῶν. Ἡ λυπηρὰ δὲ καὶ φορτικὴ αὕτη ματαιότης συνήθως καταλαμβάνει τὰς φιλοδόξους γυναῖκας, αἵτινες, ἐπειδὴ εἶναι γυναῖκες, καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμίαν ἔχουσι βατὴν ὁδὸν πρὸς τὴν δόξαν, φιλοτιμοῦνται ὅπως κατασταθῶσι περιδότητοι διὰ τῆς ἐπιδείξεως ἀπαρηγορήτου πένθους. Ὑπάρχει δὲ καὶ τρίτον εἶδος δακρύων, ὧν αἱ μὲν πηγαὶ δὲν εἶναι εὐθηνούσαι, αἱ δὲ βροαὶ εὐκόλως ἀποξηραίνονται. Κλαίουσι δὲ ἄλλοι πρὸς κτῆσιν φήμης ψυχῆς εὐπαθοῦς. Κλαίουσιν, ὅπως τύχῃ συμπαθούντων. Κλαίουσιν, ὅπως εὖρωσι τοὺς θρηνήσοντας· ἐπὶ τέλους κλαίουσιν, ὅπως ἀποφύγῃσι τὴν αἰσχύνην, εἰς ἣν ἤθελον περιπέσει, ἐὰν δὲν ἔκλαιον.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κυρία τις παρήγγειλεν εἰς τὴν μαγειρίσαν αὐτῆς νὰ τη ἀγοράσῃ ζεῦγος χειροκτίων χρώματος κρεατέου ἀριθ. 6 ¹/₄.

Ἡ μαγειρίσα μετ' ὀλίγον ἐπανερχεται φέρουσα χειρόκτια χρώματος σοκολάτας.

— Μὰ δὲν σου εἶπα χρώματος κρεατί ;

— Μάλιστα, κυρία· καὶ ἴσα ἴσα καὶ ἐγὼ τὰ γόρασα ἔς τὸ χρῶμα τῶν χειρῶν μου.

* *

Ποιητὴς τις τῶν ἐν Ἀθήναις, καταπλήττων διὰ τῆς ἀκμαιότητος ὀρέξεως αὐτοῦ τοὺς μετ' αὐτοῦ συντρώγοντας, ἀφ' οὗ κατ' αὐτὰς παρέμεινε τρώγων ἐπὶ πέντε ὥρας ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος ἐὰν δύναται νὰ φάγῃ πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ἐστέναξε καὶ εἶπε·

«Ναὶ δύναμαι, ὁ δυστυχὴς, διότι ὁ στόμαχος μου δὲν ἔχει καλὴν μνήμην !»

Η ΕΣΠΕΡΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Βηλαρᾶ.)

Ὁ ἥλιος βασιλεύει, τὸ σκότος ἀρχηναίει,

Καὶ τὸ λαμπρὸ τῆς θοῆς ἢ μέρα ἀποσκολναίει·

Στὰ μαῦρα φορεμένη, στὴν ὄψι μελανῇ,

Σιωπηλὴ διαβαίνει ἢ νύχτα σιγανῇ·

Καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι μὲ φῶς σκοταδερό,

Στὸ ἀργυρὸ τοῦ ἀμάξι κινεῖται ὀκνηρό.

Ἀναμερᾶν τὰ ζῶα, κουρνιαχθῶν τὰ πουλιά,

Πᾶς ἄνθρωπος τραβιέται καὶ παύει ἀπὸ δουλιά.

Νυστάζει ἀποσταμένη ἢ φύσι ἢ ζωντανῇ,

Τὰ μέλη τῆς συνάζει σ' ἀνάπαψι κοινῇ.

Ὁ ὕπνος τ' ἀλαφρά του φτερά κρυφοκτυπάει,

Μ' ἀφανισμένα χέρια τὰ βλέφαρα ζιουπάει.

Στὴ μέση ἀπὸ τὸ δρόμο ἢ νύχτα περπατάει,

Σὲ βᾶθος ἡσυχίας, καὶ σιωπῆ πατάει.

Καθόλου δ' ἐγροικιέται φωνὴ οὐδὲ καμμιᾶ,

Τὰ πάντα ἡσυχάζου, μεγάλη ἐρημίᾶ.

Κρυφὰ κ' ἀργὸς διαβαίνει ἀδιάκοπ' ὁ καιρὸς,

Καὶ μόν' τὸν συνοδεύει ὀνειρῶν ὁ χορὸς.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐὰν ἡ γυνὴ σου ἦνε κακὴ μὴ τὴν ἐμπιστευ-
θῆς μυστικόν, ἐὰν ἦνε καλὴ μὴ τῆς τὸ εἶπης·

Εἶπε τοῦ φίλου μυστικὸ

Γιὰ νὰ σὲ πνίξῃ στὸ λαιμό.

ἽΟποιοι θέλει ἡμίονον χωρὶς ἐλάττωμα, ἄς
ὀδοιπορῇ πεζός. (Ἰσπανικαὶ παροιμίαι)

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἰδρῶς καὶ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ἐν τινι τῶν τελευταίων ἐπιστημονικῶν αὐ-
τοῦ διαλέξεων ὁ γνωστὸς ἤδη τοῖς ἀναγνώσταις
τῆς Ἑστίας γάλλος ἐπιστήμων κ. Ἐρρίκος Par-
ville ἀνέλαβε νὰ διασκεδάσῃ καὶ ἐξαλείψῃ προ-
λήψεις τινὰς περὶ τῶν ψυχρῶν λουτρῶν, ἄς ἔ-
χουσι πάντες σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι. Ἐν γένει ἐ-
πικρατεῖ ἡ πίστις ὅτι ὁ καθιδρῶς εἰς ψυχρὸν ὕ-
δωρ ἐμβυθιζόμενος πράττει τὴν μεγίστην τῶν
ἀνοησιῶν.

«Καὶ ὅμως, λέγει ὁ κ. Παρβίλ, οὐ μόνον οὐδ' ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος ὑπάρχει, ἀλλὰ τοῦναντίον εἶνε τὸ μόνον ἀσφαλέςτατον μέσον τοῦ νὰ μὴ κρουολογήσῃ τις ἢ νὰ μὴ πάθῃ καταρροὴν. Οἱ ἀσκούμενοι εἰς τὰ ὄπλα, εἰς τὴν γυμναστικὴν, εἰς τὴν κωπηλασίαν, ἐὰν, ὑπὸ τοῦ ἰδρῶτος περιρρεόμενοι, ἐμβαπτισθῶσιν εὐθὺς εἰς ὕδωρ ψυχρὸν, ἅμα δ' ἐξελθόντες τοῦ ὕδατος ἀποπλύνωσι τὸ σῶμα διὰ καταιονήσεως (douche), θὰ προλάβωσι τὸ κακὸν ὅπερ ἦτο δυνατόν νὰ πάθωσιν ἐὰν ἐποίουν ἄλλως πως.

«Καὶ τῷ ὄντι ὅτε τις εἶνε θερμός, τὸ αἷμα εὐρίσκεται κατὰ τὸ δέσμα. Ὁ ἰδρῶς ρεεῖ ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ τὸ ἐλάχιστον ρεῦμα τοῦ ἀέρος δύναται νὰ φέρῃ μέγιστον κίνδυνον· διότι τὸ μὲν αἷμα ὑπάρχει ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀέρος, ὁ δὲ ἰδρῶς ἐξατμιζόμενος ἀφαιρεῖ καὶ θερμαντικόν. Καὶ ἐὰν μὲν τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος ἦτο σύντομον ἀρπάζομεν κρουολόγημα ἀπλοῦν, καὶ τὸ κακὸν μένει τοπικόν, περιορισμένον εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος· ἀλλ' ἐὰν τὸ ρεῦμα ἦτο διαρκές, τότε τὸ κρουολόγημα εἰσδύει βαθύτερον καὶ ἐν βραχυτάτῳ ἀναφαίνεται ἡ νόσος, βρογχίτις, πλευρίτις κλπ. κλπ. Αἰτία δὲ τοῦ πάθους εἶνε οὐδὲν ἄλλο ἢ μόνη ἢ ταχεῖα καὶ αἰφνιδία ἐξάτμισις τοῦ ἰδρῶτος καὶ ἡ ἔκθεσις τοῦ σώματος εἰς τὸν ἀέρα. Ἀλλ' ἐὰν τοῦναντίον τὸ σῶμα, καθιδρῶν ἔτι ἐμβαπτισθῇ αἰφνιδίως εἰς ὕδωρ ψυχρὸν, ἢ μὲν ἐξάτμισις ἀναστέλλεται, τὸ δὲ αἷμα ἕνεκα τοῦ πανταχόθεν ἐξωτερικοῦ ὑπάρχοντος ψυχροῦ μεταβαίνει εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ σώματος κανονικῶς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ καταιονήσις ἐξαφανίζει τὸν ἰδρῶτα καὶ πᾶς κίνδυνος ἀποσοβεῖται.

ἽΟθεν δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ περιμένωμεν εἴτε παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης εἴτε ἐν τοῖς καταστήμασι τῶν ψυχρῶν λουτρῶν ἵνα πρῶτον ἐκ-